

opusdei.org

Audiència. L'Any de la Fe. “Cada cristià està cridat a la santedat”

A l'audiència del dia 2 d'octubre, el papa Francesc va parlar de la santedat en l'Església i va encoratjar tots a voler ser sants, a rebre aquest do de Déu.

01/10/2013

Estimats germans i germanes, bon dia!

Al Credo, després d'haver professat: «Crec en l'Església una», afegim l'adjectiu «santa», o sigui, afirmem la santedat de l'Església, i aquesta és una característica que ha estat present des dels inicis en la consciència dels primers cristians, els que s'anomenaven senzillament «els sants» (cf. *Ac* 9, 13.32.41; *Rm* 8, 27; *1 Co* 6, 1), perquè tenien la certesa que és l'acció de Déu, l'Esperit Sant qui santifica l'Església.

Però, ¿en quin sentit l'Església és santa si veiem que l'Església històrica, en el seu camí al llarg dels segles, ha tingut tantes dificultats, problemes, moments foscos? Com pot ser santa una Església formada per éssers humans, per pecadors? Homes pecadors, dones pecadores, sacerdots pecadors, religioses pecadores, bisbes pecadors, cardenals pecadors, papa pecador? Tots. Com pot ser santa una Església així?

Per respondre a la pregunta voldria deixar-me guiar per un passatge de la Carta de sant Pau als cristians d'Efes. L'Apòstol, prenent com a exemple les relacions familiars, afirma que «Crist ha estimat l'Església i s'ha entregat a la mort per ella. L'ha volguda santificar» (5, 25-26). Crist ha estimat l' Església, lliurant-se Ell mateix a la creu. I això significa que l'Església és santa perquè procedeix de Déu que és sant, li és fidel i no l'abandona en poder de la mort i del mal (cf. *Mt* 16, 18). És santa perquè Jesucrist, el Sant de Déu (cf. *Mc* 1, 24), està unit de manera indissoluble a ella (cf. *Mt* 28, 20), és santa perquè està guiada per l'Esperit Sant que purifica, transforma, renova. No és santa pels nostres mèrits, sinó perquè Déu la fa santa, és fruit de l'Esperit Sant i dels seus dons. No som nosaltres qui la fem santa. És Déu, l'Esperit Sant, qui en el seu amor fa santa l'Església.

Em podreu dir: però l'Església està formada per pecadors, ho veiem cada dia. I això és veritat: som una Església de pecadors i nosaltres pecadors som cridats a deixar-nos transformar, renovar, santificar per Déu. Hi ha hagut en la història la temptació d'alguns que afirmaven: l'Església és només l'Església dels purs, d'aquells que són totalment coherents, i als altres cal allunyar-los. Això no és veritat! Això és una heretgia! L'Església, que és santa, no rebutja els pecadors, no ens rebutja a tots nosaltres; no rebutja perquè crida tots, els acull, és oberta també als més llunyans, crida tots a deixar-se envoltar per la misericòrdia, per la tendresa i pel perdó del Pare, que ofereix a tots la possibilitat de trobar, de caminar cap a la santedat. «Pare, jo sóc un pecador, tinc grans pecats, com puc sentir-me part de l'Església?». Estimat, estimada germana, el Senyor desitja precisament això, que tu li diguis:

«Senyor, sóc aquí, amb els meus pecats». Algú de vosaltres és aquí sense els seus propis pecats? Algú de vosaltres? Cap, cap de nosaltres. Tots portem amb nosaltres els nostres pecats. El Senyor vol sentir, però, que li diem: «Perdoneu-me, ajudeu-me a caminar, transformeu el meu cor». I el Senyor pot transformar el cor. A l'Església, el Déu que trobem no és un jutge despietat, sinó que és com el Pare de la paràbola evangèlica. Pots ser com el fill que ha deixat la casa, que ha tocat el fons de la llunyania de Déu. Quan tens la força de dir: vull tornar a casa, trobaràs la porta oberta, Déu et surt a l'encontre perquè t'espera sempre, Déu t'espera sempre, Déu t'abraça, t'estima i fa festa. Així és el Senyor, així és la tendresa del nostre Pare celestial. El Senyor ens vol part d'una Església que sap obrir els braços per acollir tothom, que no és la casa de pocs, sinó la casa de tots, on tots poden ser renovats, transformats, santificats

pel seu amor, els més forts i els més febles, els pecadors, els indiferents, els que se senten descoratjats i perduts. L'Església ofereix a tots la possibilitat de recórrer el camí de la santedat, que és el camí del cristià: ens fa trobar Jesucrist en els sagraments, especialment en la confessió i en l'Eucaristia, ens comunica la Paraula de Déu, ens fa viure en la caritat, en l'amor de Déu envers tots. Demanem-nos doncs: Ens deixem santificar? Som una Església que crida i acull amb els braços oberts els pecadors, que dóna valentia, esperança?; o som una Església tancada en si mateixa? Som una Església en la qual es viu l'amor de Déu, en la qual es presta atenció a l'altre, en la qual hom prega els uns pels altres?

Una última pregunta: què puc fer jo que em sento feble, fràgil, pecador? Déu et diu: no tinguis por de la santedat, no tinguis por d'apuntar

alt, de deixar-te estimar i purificar per Déu, no tinguis por de deixar-te guiar per l'Esperit Sant. Deixem-nos contagiar per la santedat de Déu. Cada cristià està cridat a la santedat (cf. Const. Dogm. *Lumen gentium*, 39-42), i la santedat no consisteix sobretot a fer coses extraordinàries, sinó en deixar actuar a Déu. La trobada de la nostra feblesa amb la força de la seva gràcia, tenir confiança en la seva acció, ens permet viure en la caritat, fer tot amb alegria i humilitat, a glòria de Déu i en el servei al proïsme. Hi ha una frase cèlebre de l'escriptor francès Léon Bloy, en els últims moments de la seva vida: «Hi ha una sola tristesa a la vida, la de no ser sants». No perdem l'esperança en la santedat, recorrem tots aquest camí. Volem ser sants? El Senyor ens espera a tots amb els braços oberts, ens espera per acompanyar-nos en aquest camí de la santedat. Visquem amb alegria la nostra fe, deixem-nos

estimar pel Senyor... demanem
aquest do a Déu en la pregària, per a
nosaltres i per als altres.

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-
lany-de-la-fe-cada-cristia-esta-cridat-a-
la-santedat/](https://opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-lany-de-la-fe-cada-cristia-esta-cridat-a-la-santedat/) (01/04/2026)